ГОДИНА II СОФИЯ, НОЕМВРИЙ 1934 ГОД. БРОЙ 2

Колко е сладка млѣчната попарка

Здравецъ

Детски вестникъ за здравна просвѣта, предпазна медицина и здравъ животъ

ГОДИШНИЯ АБОНАМЕНТ 10 ЛЕВА
БРОЙ 1 ЛЕВА
Отсѣдка за настоящитѣ не вестници на 5 абонати — единъ безплатенъ

ИЗЛИЗА ВСѢКИ МѢСЕЦЪ ПРЕЗЪ УЧЕБНАТА ГОДИНА
РЕДАКТОРЪ-СТОПАНИНЪ: Дръ Н. Станчевъ
Ул. Сердика 18, II етажъ.

Одобренъ и препорѣчанъ отъ Министерство на Народна Просвѣта съ окр. № 6014 отъ 6. III. 1934 г.

СЪТРУДНИЧАТЪ: Проф. Дръ Ватевъ, Проф. Дръ Ив. Златаровъ, Владимиръ Русалиевъ, Дръ Бор. Калъчиевъ, В. Лазаревичъ, Чичо Стоянъ, Дръ Ст. Кадиевъ, Научъ х. Мавроновъ, Дръ В. Ив. Кенковъ, Свѣтозаръ Димитровъ, В. Вълкановъ-Вучковъ, М. Фридмановъ, Роза Ст. Попова, Кирилъ Манасиевъ, Г. Костакевъ, Камень Карани и други видни наши писатели, лѣкари и педагози

Дългътъ ни къмъ родината

Ние всички, мили деца, имаме единъ висшъ дългъ къмъ нашето мило отечество, на което трѣбва ревностно да служимъ, отъ рѣнна младость до дълбока старость. Ние трѣбва да обичаме своята родина — тоя дивенъ кжтъ, тоя чуденъ земенъ рай, който ни дарява съ толкова природни красоти, балкани, гори, поля, градини, ручеи, реки, чистъ въздухъ, шѣтѣ, здрава храна, хлѣбъ, млѣко, плодове и зеленчуци. Ние трѣбва да бждемъ добри, честни, трудолюбиви и съ радость да работимъ за нейното преуспѣяване.

За да изпълнимъ, обаче, тоя свещенъ дългъ къмъ България, ние трѣбва да бждемъ преди всичко здрави. Може ли слабъ, боленъ и хилавъ човѣкъ да работи съ удоволствие и радость, да учи и да устѣва въ своя животъ, както здравенъ, силенъ, бодръ, който може здраво да стиска плуга и перото. Само такъвъ синъ е полезенъ за своята родина.

Нека пазимъ ревниво своето здраве, като калимъ своето тѣло и своятъ духъ, и като се научимъ на здравъ, добръ и трезвенъ животъ.

Не такъвъ животъ искрено желае да ви научи всички и вашето малко мило, любимо и славно вестниче „Здравецъ".

Изпълнете своя дългъ къмъ родината и народното здраве! Разпространявайте в. „Здравецъ"! Нека той цѣлне въ всѣки български домъ и разнася своя дъхъ въ всѣко училище — всѣко българско дете трѣбва да-го получава и чете.

— Какво трѣбва да правя презъ живота си всѣки чов'ѣкъ, за да е радостенъ и честитъ винаги? — запитавъ той.

— Да служи родинѣтѣ си. Да помага на братчетата и сестричкитѣ си. Да не лъже. Да не краде. Зло на никого да не прави. Да не завижда. Да не мрази. Да помага на бедницитѣ. Да приспокоява бездомницитѣ. Да не отминава нуждаещитѣ се отъ помощь. Да обичa птицитѣ и животинитѣ и никога на никого живо съществание да не отнема живота ...

— Това е хубаво, — отвърналъ Духътъ, — но ти забрави най голѣмото зло, което всѣки чов'ѣкъ може да стори както на чужденѣ, така и на близкитѣ си.

— Кое е това зло? — запитало очудено детето, на което се струвало, че всичко хубаво е избрано.

— Да не пие никога вино и ракия. Защото тѣ заливатъ въ сълзи и жалости и носятъ неизбродими страдания.

Така казалъ Духътъ и отлетѣлъ.

И на третия день той слѣзълъ и пакъ намѣрилъ детето.

— Кажи? — отвърналъ детето.

— Кое е това нѣщо, което всѣки чов'ѣкъ трѣбва безгрѣшно да обича и което може и отъ пустинитѣ да направи чудни райски градини? . . .

Детето се позамислило малко и следъ това отговорило:

— Трудъ!

— Правда, — казалъ Духътъ, благословилъ детето и отлетѣлъ завинаги.

Владимиръ Русалиевъ

Духътъ на доброто и детето

Веднъжъ Духътъ на доброто слѣзълъ на земята, срещналъ едно дете и го запитавъ:

— Кого обичалъ най-много?

— Родителитѣ си, — отговорило безъ колебание детето.

— А другитѣ обичалъ ли?

— Братчетата и сестричкитѣ си.

— Други?

— И родинитѣ си!

— Други?

Детето се позамислило и казало:

— Нѣма други.

— Имa! — отвърналъ Духътъ. — Това си всичкитѣ хора на земята. Тѣ сѫ твои брати и сестри и тѣ трѣбва и тѣхъ да обичашъ.

Така казалъ Духътъ и отлетѣлъ.

На другиятъ день той пакъ слѣзълъ и пакъ срещналъ сѫщото дете.

— Какъ е сладка и правя ли презъ живота си всѣки чов'ѣкъ за да е радостенъ и честитъ винаги? — запитавъ той.

— Да служи родинѣтѣ си. Да помага на братчетата и сестричкитѣ си. Да не лъже. Да не краде. Зло на никого да не прави. Да не завижда. Да не мрази. Да помага на бедницитѣ. Да приспокоява бездомницитѣ. Да не отминава нуждаещитѣ се отъ помощь. Да обичa птицитѣ и животинитѣ и никога на никого живо съществание да не отнема живота ...

— Това е хубаво, — отвърналъ Духътъ, — но ти забрави най голѣмото зло, което всѣки чов'ѣкъ може да стори както на чужденѣ, така и на близкитѣ си.

— Кое е това зло? — запитало очудено детето, на което се струвало, че всичко хубаво е избрано.

— Да не пие никога вино и ракия. Защото тѣ заливатъ въ сълзи и жалости и носятъ неизбродими страдания.

Така казалъ Духътъ и отлетѣлъ.

И на третия день той слѣзълъ и пакъ намѣрилъ детето.

— Кажи? — отвърналъ детето.

— Кое е това нѣщо, което всѣки чов'ѣкъ трѣбва безгрѣшно да обича и което може и отъ пустинитѣ да направи чудни райски градини? . . .

Детето се позамислило малко и следъ това отговорило:

— Трудъ!

— Правда, — казалъ Духътъ, благословилъ детето и отлетѣлъ завинаги.

Владимиръ Русалиевъ

Окжпи ме, мамо!

На Детелинка

Чичо докторъ утре
пакъ ще ни прегледа,
пакъ ще слушнѣ, мамо,
кротко да нарежда:

★

„Тѣзъ кранчета мръсни
и ранне вечнтѣ,
съ лишен и пѣпки
цѣли сѫ покрити.

★

Златната косица —
рошава, нечиста, —
нѣмаше ли гребенъ
и водица чиста? ?

★

Малкитѣ ушенца
въ праъ и кал сѫ цѣли,
дали нивга, Боже,
сѫ сапунъ видѣли? . . . .

★

Скоро, майко мила,
окжпи ме цѣла,
чистичка да стана,
катъ снѣжеда бѣла.

★

Матитѣ очички
бузичкитѣ али,
всѣки нѣчъ сѫ редва
и ги нѣжно гали.

★

Чиститѣ дечица
всѣки ги обича
и „добри" и „мили"
съ радость ги нарича.

★

И сѫ бодри, здрави,
и лѣте и зиме, —
бѣрзай, майко мила,
бѣрзай, окжпи ме!

Георги Костакевъ

Здрава храна

Зеленчукъ и плодове
Всѣкой трѣбва да яде!

Вредъ природата

Пиянъ орачъ

Жлта сесть тиз грѣе,
тиз грѣе и се сѣе.

Чичо Дечо рано стѫла,
къмъ рахилката посегна.

Сръ пишето въ пояс лежи,
и закрачи той разпаленъ.

Его нивата му златна,
съ сѫлнца чудна и приятна.

Чичо сѫлнца подъ пушмака,
и пазеря полонка.

Сѫлтца есень сѫлтцо грѣе —
Чичо Дечо сѫмъ се сѣе.

И почина подъ пушмака,
и дошла полонка.

Нивата му се остана
Както бѣше — неорана . . .

Хр. Бодженовъ

Най-добриятъ лѣкарь

Буйни снѣжове и гѫлъч огнища горяха. Всички бѣхѫ сѫ вечерини лица, запотени рози и сѫ блѣскави, радостни очи.

Нѣма насита на игри кредъ гора; нѫлето всичко е тъй прекрасно. Бѣхѫ очаднѣли всички и много изморени. На близо студенъ бабиянски кладъ сѫ кристална като сѫлзи вода, привлѣче дружинята.

— Не пийте заморени студена вода, се прояжнѣ Ганчо. Нѣкои чуха, други ну се изсмѣха.

— Нищо бе Ганчо, така що й устнѫ сладостьта по-добре.

Петьрчо, пъргавъ и буенъ другарь, пръвъ се напи: отъ сворра. Ужорѣнъ отъ превалнитѣ игри, налегна го дремка и той реши да сѫ поспи.

Натъмалкаха се всички наколо, едни на сѣнцие, други сѫ пъхнѫли на хладнѣ изъ шумбрешетѣ. Ганчо пакъ обѣрна внимание на комкнатата Петьрчо и лѣгатъ на сѣника, но Петьрчо пакъ не го послушѫ. Той бѣше упоренъ, не обичаше да го съветватъ.

— Менъ ми е толкова горещо, искамъ да се разхлаждъ, и ще си лежа въ сѫнъ шубрякъ на сѣника. Нищо не ми стана, взъ сѫнъ заразъ.

Какъ сладко се спи на хладини и чистъ въдухъ въ гората, особно следъ умореливитѣ игри. Всички бързо изпоспаха. Петьрчо нѣмаше грехи. Зелената тревица му бѣ легло, а дебелата сѫнка — нагоната завивка. Той сѫ лъгоно, безъ да се помрѫне.

Дойде време да сѫ отиватъ въ града. Петьрчо стана неохотно, не му бѣше много весело. Гаяси му бѣ станалъ подрагнѣ, но той го отдаде на виковетѣ и пѣсниятѣ.

Кьсно вечерьта се прибраха по домоветѣ си веселитѣ туристи.

Петьрчо почувствуваа, че не е сьвсѣмъ добре. Бѣше му студено. Трьпки лазѣхѫ по снагата му и по едно время почна да трепери. Дразнѣше го и лекиа кашлица. Той повърна. Остра болка го пронизваше въ дѣсната му страна подъ мишницата. Не можеще да дишa — все нѣшо го бодяваше тамъ, сѣкашъ можъ се бѣ забилъ.

Яяно бѣше, че Петьрчо се бѣ силно простудилъ и въ него се развиваше остра болестъ. На сутринята сѫ заякашлянето, той извади нѣколко кървави храчки. Уплашихѫ се родителитѣ му и повикахѫ лѣкарь, който опредѣли диагнозата на пневмонитѣ (възпаление на бѣлия дробъ). Той даде нареждане да лѣкуваметo, лоскира му се за неговата непредпазливостъ и успокои родителитѣ. Сложихѫ му вендузи, после го навахѫ сѫ нѣшо, слагаха му и синаѣть. Тежко се развиваше болестьта на Петьрчо. Той едва дишашe и изгорваше отъ висока температура. Не помагахѫ нито дѣкарства, нито компреси. Сѫ тази болесть се борѣхѫ Петьрчовитѣ „вжтрешни сили: неговитѣ бѣли кръвни тѣлца, които водѣхѫ борба сѫ микробитѣ.

(свърш)

Дръ Н. Станчевъ.